

НАРКОМАНИЯТА –
ГРЯХ ИЛИ БОЛЕСТ

стр. 4

БИБЛЕЙСКИ АСПЕКТИ НА
ЕКОЛОГИЧЕСКИЯ ПРОБЛЕМ

стр. 5

СВЕТИ ВАРЛААМ,
АРХИЕПИСКОП ОХРИДСКИ

стр. 7

ВЪЗНЕСЕНИЕ ГОСПОДНЕ

(ВСПАСОВ ДЕН)

Съвременен стенопис „Възнесение Христово“ – Лора Малева

Ден на българската просвета и култура
и на славянската писменост

Негово Светейшество Българският патриарх и Софийският митрополит Максим оглави традиционния празничен молебен по случай Деня на българската просвета и култура и на славянската писменост, който се отслужил в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“. В създанието взела участие и Негово Високопросвещенство Доростолският митрополит Иларион, просвещеният Звенопски еп. Йоан, икаринският на Софийския митрополит, протосингелът арх. Григорий, архим. Иван Стойков, началникът отдела „Богослужбени“, архим. Димитрий от културно-просветния отдел към Светия Синод, съвместнослужители от столични храмове.

След молебен в литийно шествие, предво-

дано от предавателната група от Софийската духовна семинария начело с българската просвета и култура молебен, благодарил Бож да укрепи всички български учители и труженици на словото, всички дейци на катедра и изкуството, за да бъдат те истински ковачи на мартовата просвета, на истинската духовна, морална просвета.

На стр. 3

Най-чудният Гостенин посети земята и се върна у дома Си. И остана да Му се чуят. И това учудване обиколи цялата земя. И неколкократно новите поколения цели деветнадесет столетия са говорили за този чуден Гостенин повсемогещоко за всеки друг на света. А най-голямото чудо е, че всички тези поколения са говорили за Него не само като за навиганти

Св. Николай Велимирович

И се възнесе на небесата,
и сега отгяно на Отца

Гостенин, но и като за Съвременник. И до ден-днешен за Него се говори в нашето поколение и като за изпънат Гостенин, и като за Съвременник. Всякога Навигант и всякога Съвременен. Това е единство по рода си чудо в историята на човешкия род. Личността на този Гостенин е изключително, неоправима с всичко, което, небесна сила на земята. Милостиня с учудване се питат: „Кой е Той?“ Ние Го познаваме и не Го познаваме. Гладете Го отдалеч, гласите Го за отблизо. Духът Му е сред нас, виецата Му е над нас. Името Му ни носи надежда, утеха и радост. Кой е Той?

Той е Царят на небесното царство, претресан като човек, като истински човек – той неубиванен. Изпитан на земята. Както възкръсването Му от гроба подобаваше на Неговата моят, тъй и възнесението Му на небето съответстваше на Неговата величина. „Идилох от Отца и дойдох на света; пак оставям света и отивам при Отца“ (Ив 16:28). Какво разбираемо от това?

Какво по-разбираемо от това – когато свикват да си говорят бащицата си, а влязла, да се започне обяд при баща си? Не е ли естествено един цар, когато е победил на война, да се върне в царството си? И за сещя – като а заселл нивата си, да се прибере у дома. И за учителя – като е изрешкал учението си, да се оттегли в живилното си? И за пастиря – като а намери изгубената овца, да се запрати патам, отаде и допън? И за свещеника – като а осветил някой дом, да се върне обратно? И за работника – като а свършил делото си, да отиде на отах? А Господ Христос слезе в света и като Син, и като Цар, и като Същ, и като Учители, и като Пастиря, и като Свещеник, и като Работник. И като свършил делото Си, мислата Си на това свт, ес-

тествено и разбираемо е да се върне във вечното царство на небесата, отаде а сплъз между човешите.

Възликването на небеснона Господ на небесата е било също тъй чудесно, както и Неговото слизане от небесата! Чудесно росен от светицата Дева и Божицата сила, тъй чудесно се възнеса Той на небесата с божествена сила пред лицето на светицата Си Майка и усмихнати Си. Въ-

знесението Му е разумно и за свидетелствано. Разумно е то според всичкима, небесна разумност; за свидетелствано от очевидци, които драголично са приели страдания за своето свидетелство.

Мнозина са свидетелите – кой може да ги изброя всички? Свети апостол и свещеник Марк пише за Господното възнесение: „А след разговор а тях, Господ се възнесе на небето и стана отидено на Бога“ (Мр 16:19). Но-простоирно това величествено събитие е описано от свети Лука, лекяря, който казва: „И като рече това, както Го те гласаха, Той се подигна, и обаяк Го подзе изпред очите си. И докле гласаха към него, когато се Той възнесише, ето, застана пред тях двама мъже и беша дрехи и речеко: може галелски, както стонте и гласаха към него? Този Исус, който се възнесе от вас на небето, ще дойде по всички начини, както Го видяхте да отива на небето“ (Деян 1:9-11; Лк 24:51). При това събитие отново възниква ангели Божици – както и при Спасителното зачеване и раждеството Му, както и по време на Неговото поглед върже, както и през времето на Неговите страдания в Гетсиманската градина, както и при Неговото славно възнесение. Небесните всичкима са край шов Цар и биват виджани изид от човешките, когато то Цар намери това а възнесение.

Оне старозаветният Псаломецен пророчески е казал: „Подигнете, князе, вашите порти, подигнете се, вечни порти, и ще алезе Царят на славната! Като е тош Цар на славната“ – Крепките и славният Господ, славният на война Господ, Господ на силите, Той е Цар на славната“ (Пс 23:7-8,10 – по слов. тексти). И Сам Господ, Свидетелстват свидетелствате, е претресал Своята възликание на небето и Своята блязката слава.

На стр. 3

ХРОНИКА

Нови свещенослужители на БПЦ

На 13 май, Преложение, Негово Преосвещеният Епископски епископ Иона, въикари на Софийския митрополит, оглави светата Литургия в stolничата катедрала „Св. Неделя“. По време на св. Литургия архимандритът ръководи псалтирския хор Симеонов. Новият свещенослужител на БПЦ е викарият на Богословския факултет на Софийския университет и на Атинския богословски факултет. Защитил е докторската степен по богословие в Атинския университет.

В богослужението взеха участие също: протосвещенател на Софийския спархиз архим. Григорий и председател на stolничата канцелария д-р Анастас Петър и Павел; прот. Кирил Дядков, който са съслужители на д-р Петър от Атинския университет, ефимери на Драгалейския манастир архим. Алексий, председател на катедралата ик.

Мина Милошев, прот. Кирил Понков и архим. Алексий Иона в слобото си при разположението след като каза няколко думи за докторския чин, представя на църковното изпълнение новия доктор и му пожелае с усърдие и любов да служи в Божия оттар.

На 17 май, св. мчк Николай Софийски, Епископски епископ Иона, въикари на Софийския митрополит, оглави св. Литургия за празника на свеновния храм в София.

В тържественото богослужение взе участие протосвещенател архимандрит Григорий, архимандрит Теофан, хоровото свещенство и пресвещености на stolничата канцелария.

По време на св. Литургия епископ Иона ръководи за сещение доктор Бисер Иванов, който бе въведен в докторска степен през годината и три месеца. Новият свещеностепен бе въведен в stolничата храм „Света Троица“ на бул. „Константин Величкоч“. В своето слово за празника преосвещенит епископ Иона припомни житейство на чествения св. Николай Софийски. Архиепископ каза, че София е трети благоденствен град-първо, че е наречен на Света София, Премъдрост Божия, Которо е Самият Господ Исус Христос – Бож Слово, въкто е изпълнен с манастири, което е дало основание да бъде наречена „Софийската Света гора“, и трето – нашата stolница е благоденствена и в много от светия, просветил е неините предели. Накрая епископ Иона призова многобройните богослови да се стремат да следват я живота си примера на

святите, жертвали живота, дори живота си, за да пребъдят в Бога.

В този храм се съхранява частца от мощите на св. Николай Софийски, убит с камъни от оверларата мохамеданска тълпа на 17 май 1555 година. Тало му било изгорено и частта разварена според повестата на Корана. Била намедена само една частца от темената тло, отхаржана настрани по време на убиството, и няколко обгорени костички, намиращи в пещета от капада. Днес те се намират в църквата „Св. Николай Софийски“, идващата на лобното му място в височа чест 300 години след смъртта му.

ролничката катедрала „Св. Неделя“.

Празникът програмата на празника темативно-музикална програма на двата от митрополитско училище „Васил Пелеван“, Епископ Иона изрази задоволството си от тази програма на близост между Църквата и училището. Той припомни, че в миналото училищата винаги са се стрели в непосредствена близост до храма и между тях е имало жива духовна връзка и отово програма управлението и общността да направят всичко възможно подкрепящите да се запознаят с истините на вярата оне в училище.

Накрая епископ Иона благоденствено учениците и им раздале поздравия и Библния за деца.

На 21 май, деня на св. Константин и св. Елена, Епископски епископ Иона оглави празничното богослужение в храм „Успение Богородице“, в stolничата канцелария „Свещеностепен“. В храма има параклис, посветен на св. равноапостолни Константин и Елена, а след него сестра и като параклис на канцелария. В съслужението взеха участие пресвещеностепен на храма прот. Ион Криван и stolничия свещеници. По време на св. Литургия бе извършено докторско ръкоположение на Антоан Матулевс. Той е завършил магистратура в УНСС и магистратура по богословие в Софийския университет.

Стажът му като доктор ще премине в митро-

Обновен храм в Сливенска епархия

На 17 май Негово Високосвещеностепено Славейски митрополит Иованки освети църквата „Св. Атанасий“ в с. Камени връх, община Болзорово, Ябълска област.

въл рухнал. По инициатива на митрополитско наместничество на с. Камени връх, с помощта на митрополитско администрация на община Болзорово църквата е ремонтирана и обновена. Празничното събитие бе узамено от: мита на община Болзорово Христос Христос, който позвари икона за храм, зам.-мита Жельо Жельо, секретари Ангел Тодоров, председател на ОПС Димитър Жельо, общински съветници, митрове, камени наместничества, гравещи и гости на село Камени връх. Тогави и дошата му с епископския. Архиепископ изрази радостта си, че община Болзорово вече проваляват вяр и благодарение на общинската власт вяр всички села има издигнати църкви и параклиси, в които хората да намират духовна подкрепа и вярна насока за своен успех живот.

Църквата е построена през 1871 г. със средна и безвъзмездно от местното население. Откамен през годината бе за се стопанисва, храмът бе занемарен, а покрив-

Молитва за пострадалите от СПИН

православен център „Чисти сърца“.

Присъщите на паншката отпраща молитва

По повод на Световния ден за съпричастност към засегнатите от СПИН и в изказване на женещите с болестта на 17 май в катедралния храм на Смолия (Св. Власий), в изказване на „Марински“ пресвещенит Константин епископ Антоний отбеляжи паншката за засегнатите от СПИН. В съслужението взеха участие и споририцките свещеници Георги Антоанов, Иван Марински и Запрян Шаков.

Инициативата бе на БЧК, РИОКЗ, Общинския детски и младежки център в Смолия заедно с църковното настоятелство на храма и Младежкия

към Бога за поранените от коварната болест.

В своето слово епископ Антоний изрази надежда, че душите на заразилите се от коварната болест не намират милост в ада, а че Божията милост и любов, и призова много от присъщите деца, младежи и жени да се стараят да вървят неосоточно по пътя на вярата и да следват добродетелите и благоденствата на вярата. Той напомни на родителите, че тяхна неотменна грижа да водят своите деца по пътя на доброто, да ги отклоняват от многобройните изкушения в съвременния свят.

Митрополит Гавриил посетил лишени от свобода

На 15 май Негово Високосвещеностепено Любчански митрополит Гавриил заедно с отец Клео Кабадички, свещенослужител в затвора в Ловеч, посетил трупно-некротичното отделение „Атлант“ в град Троян. Митрополит Гавриил посети всички клетки в обекта, намедина за всеобщо въздействие около на храма. На лишението от сво-

бова бека разделили икони и духовна литература. Началникът на обекта-затвора г-н Василев изрази убедеността си, че отиващият се паралич в рамките на ПНО „Атлант“ ще бъде завршен и готов за осъществяване на 8 юни, деня на свети архиепископ Михаил, който име носи неговият въздействие около на храма. Митрополит Гавриил даде сво-

те напътствия и разяснения относно строгостта и интерпретацията на храма.

Това е едно от многото редовни посещения на митрополит Гавриил в местата за лишени от свободата затворници лично посетил „Дело владика“ се надали той отново да ги посети в изпълнение на Христовата повел за: тымина бже и Ме сподобите“ (Мат. 25:36).

ХРОНИКА

Катехизация и масмедии на Балканите

В дните между 13 и 15 май се проведе БК Балкански православен семинар за обсъждане проблемите на катехизацията в Балканските страни с водеща тема „Катехизация и масмедии“.

Организатор в Балканския манастир православен съюз (БМПС) Домини на срещата с благоденствено на Негово Преосвещения митрополит на Панагюриште Стано пъл бе монашеското братство на манастир „Преображение Господне“ (Гридин), с именува архим. Архиепископ.

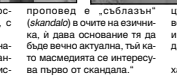
В първия ден от семинара представител на Лангданска митрополитско епархия архим. Архиепископ по темата, в което от светостотично разбиране за катехизация бика изведени конкретни примери на катехизацията в съвременните условия. После денят продължи с пасторски наставления по темата от именува архим. Иованки и приветствия слова от мита на Сохос и от представител на БМПС за Гърция о. Константин.

В следващите дни

васички и масмедии на страните-участнички – Гърция, България, Румелия, Армения и Молдова, изведоха съответните проблеми и споделиха своите усещания в катехизацията. Ситно впечатление остави изказването на представител на българската група – ст. архимандрит Александар, Андрейвател по катехизация в Софийския богословски факултет. В него той между другото каза: „Фактът, че Божията

рата насока е въз основа на традиционния тип катехизация и се изразява в използването на масмедии в часовете по религия в държавните и не държавните училища.

При използването на медията за катехизацията трябва да се има предвид естеството на съвременната медия. В случаите, когато медията е нърковна, излизането на катехизацията често е изключено от списък от информация с характер. Когато медията е

проповед и съблязат (акцелвал) в очите на езичниците, а дана съществува и да бъде актуална, тъй като масмедията се интересува повече от скандала“.

В края на срещата се проведе обсъждане и бика направени съответните изводи. Утвърди се становището, че катехизацията е дело мисионерско, апостолско, към което сме призвани като християни. А отношение между катехизацията и медията трябва да бъде разглеждано в две основни насоки. Първата е катехизацията чрез използване на съвременните средства за съвременна информация. Вто-

рвата е използването на църковна, материалите освен да информират, следва да се имат предвид и утвърждават вярата.

Доминието организирана и посещени на някои манастири в Румелия, в Солун, Св. Параскева в Родопие, „Възнесение Господне“ и „Богородица Исусовидна“ на манастирски планина и „Възнесение Господне“ край Драма.

Балканската срещата завърши с тържествено изпращане, при което прозвучаха малазийски песни и инструментални изпълнения от Понт и Смирна.

Ангела ХРИСТОВА

Преди около 5-6 години дойдох при мени в Софийската семинария, където бях ефемир, няколко майки на зависими, чийто деца се намираат във Варна под грижите на отец Георги Фотакис, а те никога не знаят за православната вяра. С благоговението на ректора на Семинарията св. Синодния започнахме вероучителни курсове за тези хора един път седмично. В резултат на това доста от тях заживяха християнски начини на живот, което се отрази благоприятно на отношенията им с техните деца, а и на самите деца.

От 2004 година съм в

вие с Божинте заповеди. Никога като православни пастори правиме така висока степен съзнателно на наркоманията, тъй като това е грех да не всички останали грехове. Все пак бих желал да им изясня с някои полезни знания от мой скромен опит.

Какво представлява наркоманията? Това е зависимость към психоактивни вещества. А психоактивните вещества са тези, които влияят по някакъв начин на човешката психика. Много от психоактивните вещества са обект на строг международен контрол и забрани – героин, кокаин, каннабис, амфета-

цизмици и социалин. **ЗАВИСИМОСТТА** е психическа, а понякога и физическо състояние, възникнало в резултат на взаимодействие между организма и прота. Характеризира се с повтарещи и дълготрайни, които винаги включват нерезолюцион стремеж за непрекъснато или периодично вземане на наркотика, за да се изпитат неговите психически ефекти или да се избегне дискомфорт при отсъствието му.

Човек може да стане зависим към най-различни други греховни вещи и да бъде много трудно. Но зависимостта към drogите

богатата си възможност чрез поставяне на различаващи се грехове, докато не бъде оплетен от тях. Затова когато говорим за свързаността с наркотици, си имам предвид: „Не се опивайте с вино, от което произлиза развътът“. Не отневайте сърцата си с прекалено пиенство и житейски грижи“. Греховите създават верни, които се допират от новия живот грехове.

Наркоманията е изключителен пример за пълно подчиняване на греха и дявола. Зависимият човек обикновено не е запознат с Божия закон, но дори и да го знае, не е в състояние да го спазва. Готов е

„то“ и „Бетс“. Характерно при тях е мученичество на Бибията и създаването на трудови навици. Неприемливо обаче е строгата забрана да се носят кръстчета и иконки, както и забраната да се присъства на общите им „богослужения“.

Другите комуни за зависимите в България по време забравят всякакви религиозни прояви под предлог опасността от изпадане в зависимост към секста. Така е в цялостта на медицински общности, напр. в село Бравовици, както и в общности с трудово терапия, напр. в Бесемски.

Какво можем да помогнем им, духовните?

храм „Св. ап. Петър и Павел“. Тук продължихме вероучителните курсове един път седмично, също един път седмично, също един път седмично и преведени на български Акатист на Пресвета Богородица пред чудотворната икона „Непалска чаша“. Тази икона притежава особена благодат за излечение от пороките на пиенството, наркоманията и тютюнопушенето.

Преди около 5-6 години дадох Синовия заповед да не играещ в различни столцичии улични да го заместят като лектор в превенционните семинарии против наркотичните организации от фондация „Антископ“, където съм лектор и до днес.

Какво е наркоманията? Наркоманията е болезненост и сплънк на греха. Наркоманията е свидетелство за вештата пустота на мястото, където бихме трябвало да се намират неотгънати ценности и идеали. Тя е свидетелство за потапяване на обещаното в злото и греха и нежеланието да изправим пътя си в съответ-

НАРКОМАНИЯТА – ГРЕХ И БОЛЕСТ

Прот. Кирил ДИДОВ

с една от най-успешните хитрини на дявола в борбата му срещу свободната воля на човека. Веднаж зависнем към никой наркотик, човек постепенно изгубва свободата си, приятелите, близките, здравето, живота и спасението си. Попада в омрагения кръг, защото невземане на drogата води до **АВСТИНЕНИЦИ**, т. е. непомисима болка в главата, корема, мускулите, ставите, разстройва се функционирането на целия организъм. Обстоятелствата провалят при различни наркотици от 3 до 10 дена. И зависивият трябва да търпи целия този дискомфорт при положение, че си намери съвсем малко от неговото вещество, ще си въстанови веднага изкуството създаването от другата балансе в организма.

Друга пречка за измъкването е приспособяването на организма към наркотиците, а именно т. нар. **ТОЛЕРАНС**. Заради толеранса на организма зависивият е принуден постоянно да увеличава дрогата, за да може да постигне очаквания ефект на удоволствие. А колкото повече се увеличава дрогата, толкова повече става опасността от предрезане и смърт. Нама начин, по който да се разграничи необходимостта от дрогата на очаквания ефект до от смъртоносната.

Пътят на зависимостта към греха е обикнат от всички. Оттам на Църквата. Човек трябва сво-

да изляже, откарване, изнуване, пребие или убие само за да прекрати непосмята абстиненция. Наркоманията е следствие на нерешително, т. е. на небрежността на съвременния човек към спасението. Тя е духовен проблем на човека и на обществото, затова не може „да се лекува“ само с медицински, юридически или социални мерки, а е необходимо това да става във взаимодействие с духовното преобразяване на човека.

Обиден за такава взаимодействие е Центърът за духовно обкръжение в Крутищко Патриаршеско подворие в Москва с ръководител вероиман Анастол Берестов. В този център работят специалисти свещеници, лекари – нарколози, психиатри, юристи, социални работници и зависими, намиращи се в състояние на устойчива ремисия.

Такова взаимодействие между духовния и медицинския работници засета в България не е осъществено, затова и резултатите, постигнати в българските териториални общности, са слаби. Най-добър успех в реабилитацията у нас е постигнат в православната Църква, където работят обкръжение на зависими към храм „Св. нар Борис“ в кв. „Аспарухово“ във Варна, където имат частни консултации с епископа от градските общности.

Други религиозни реабилитационни центрове у нас са „Къинте“ на Меситския център и „Огън на Църквата“ организационно „Ре-

на. Това води поощрение към излизане на улицата и до по-бързо им възстановяване, което от своя страна значително укрепва желанието и стремежа им да приключат с наркотиците.

Въздръжването, развнването на покаяно чувство, на разбраността, стремежа им да живеят е сринча за наркоманията, възпитаването на молитвено чувство и причастност, покаяние и Прочиставане – това е основата в дейността на пастора пред възрастни на стапа на реабилитацията, успоредно с медицинските приращения, за които спомнахме. Без считане, че работата на свещеника и лекаря трябва да бъде един процес и взаимно да се допълва. Без активната дейност на свещеника, работата на лекаря, психолога и социалния работник е обречена на провал, но в същото време доста съществена на се струга и дейността на свещеника без лекаря.

Както спомнах по-горе, в България не се случва описаното от отец Анастол Берестов, защото съвременната дейност на духовници и лекари. Разбира се, всеки духовник може средра силите си да помогне на няколко човека зависими и на техните родители чрез запознане с вярата, имовен и причастие, немо което повечето от престъпниците духовници предложава нече са правили. Това често трябва да добавим с прекорпата на отец Анастол Берестов да провнем към зависимите голямо смиждение като към хора, които всеки момент може да умрат, и без да изпитват от тях някакъв нов и продължително въздръжение, слеа изповед да ги причастяваме възможно най-често.

Доказват и тезиса на *Свещеничката конференция, проведена в Софийската света Митрополия на 10 юни 2009 година.*

Всески псалом на св. Царю мой Царю Давид и пророк Давид и пророк с възкресно покаяние, любов към човеките, благодарност към Бога Творец за всичко, което е създад. В 103 псалом се казва: „Господи, Ти си много велик! Казко са дивобогите делата Ти, Господи! Всичко си превъзпаша премислите!“

Чудни са делата, изречени от пророка и в 83 псалом: „Колко са мила Твоята жалостна, Господи на силите! Колко душата ми и чешне за Господните двори; сърцето ми и плътта ми в същото се стремат към живия Бог. И пътека си намира жалостна и ласковостна — глежда, дето да положи палачите си, при

прославят Твоята име, защото Ти си велик и възкресил си Твоето име, Господи, в Твои пъти, и аз ще гледам в Твоята истина; уподоби сърцето ми в стража на Твоята истина... Но Ти, Господи, Боже, кой Ти си в нещода, дълготривостен, дълготривостен, многоименен и истинен, многократно погледни към мене и ме помислувай...“

И колко име по-сладо и сърдечно, заучаени и покаяни слова е изрекъл пророк Давид, окаянник греховете си, даваник пример и за нашето покаяние и изповед пред Бога. Нека щитам и изповедоване на пророк Давид, който зове Бога за милост към

дечно разкаяние умоляващия Господи, разданаващия си руднаващия на предначертана Девница, която се роди Господи Син, Емануил, Спасителя на света. За тази дивна и неопалена дивна: „Заста на царя Теб отдаво в офирско злато“ (Пс. 44:10). И диверта тирска дивна в изгнание и изгнание от народа ще умоляват лицето Ти. Всичката слава на царската дивера е вътре: нещата дара е със злато велик, в изгнание на арка диверта при Царя“ (Пс. 44:13-15). И още: „Изгнано преди денница като роса е Твоято рождение. Как си Господи и няма да се разкаса: Ти си спасеник навсеки по чина

лес стъп, защото се чувства ославеността на Давидовите ислами са образна картина на това, което изживява душата, обременена от вина за собствените и чуждите грехове, и на надеждата в Богинята милост, която е безкрайна.

И тук нека си спомним създателя на това извънпашана през Великия пост, така красиво и задълбочено изгнато от песнопение: „Окаянник аз, както разминах за многокото изгнание самни грехове, стрепя, трепя от Твоята страна съден ден, но наднахави се на Твоято добротворение, защото Давид викам към Тебе: помилуй ме, Боже, по големата Твоя милост!“

Колко голма трябва да била трогателно в неопонеса, за да изгледне тази така трогателна изповед!

Псалмите са образ на вселуващо разкаяние и молитва за опрощаване и трябва да бъде наша настояваща молитва. Затова св. Православна църква е установила чрез своето учредение Тиников, всичките 150 псалми разделени на 180 катехизи да се четат поглед на всяка неделна и черна служба, без изсладата, за да могат четящите и слушащите да се потопят в морето на задълбочеността и изгнание от словата на пророк Давид. Псалтирът е огледало, до което се оглеждаме, защото в него е скрито, както да е живял и един ден, и да не е съгрешил.

И ще завърша с молитва молитва към Вседошата Бог. Господи, погледни към недоволството Твои раби, дойди и ни поведи в Твоята дивора на истинната правда, да надвеси и надсладата, за да спасява Твоято благословение име за Твоя слава и величие, и за наше изстрадание спласание и изваждане от лагуната долина на плач (*водна плъчовина*).

Боже, биди милостив към нас, грешните и несподобни Твои раби, които плуваме в долината на плач, но се надяваме на Твоята милост и проницателност.

Стой ТОДОРОВ

Фрагмент от *Молитвенния псалтир, средновековен рукопис, български илюстриран рукопис, създаден от царя Иван Александър. Това произведение е определено като едно от най-големите световни чудеса на Троянската книжарница школа. Съдържа 1091 страницата миниатюри.*

Троянският псалтир е откриван в манастира на Меходина от сръбския учей С. Тодич. Съхранен е в Държавния исторически музей в Москва.

Черноризец Храбър

Из „За буквите“

Други казват: „Защо са славянските кирици? Тях нито Бог ти е създад, нито са изначални, както ересиците и римските и английските, които откопано и са от Бога приети.“ А друга пък мисли, че Бог не е сътворил буквите и не рабадува, окаяник, казавали: „Бог е запознал да съществуват при насина, както пише в Евангелието: „И имаше дъска, написана с ересици, римски и славски [буви]“ (по Йоан. 19:20), а славянски няма там. Затова и славянските кирици не са от Бога.“ Какво да им речеи или какво да кажем за такива безумия? Нека да кажем какво научиме от Светите кирици: всъщност неща по реда [си] стават от Бога, а не от други. Бог, промисел, не е създад първи ни ересицици или римски, или славянски, но саркияни, на който и Адам говори, и от Адама до потопа, и от потопа - донако Бог раздала дарения при сътворението, както пише: „Когато езиците бяха разнесени“ (по Бит. 11:9). И както се разнесиха езиците, така и ирваните, и обичаите, и наредбите, и законите, и умешата на народите: на египтяните - земледелието, на персите и халдеите, и асирците - звелото добротворение, магията, лъжливото, въжделното и цялото човешко извращение, на ересиците - Светите кирици, в които е писано, че Бог сътвори дъветата, и всъщност, цро не е ни човек, и всъщност промисел, както пише (по Бит. 1): а на езиците - граматиката, риториката, философията. [...]

Ако пък попитам гърците книжовници, казвали: „Кой ни е създад буквите или прелев Кириците, или в кое време“, то немогат от тях знаат. Ако им попитам славянските абуждари, казвали: „Кой ни е създад бувиите или прелев Кириците“, то всъщност знаат, и отговаряват, че речеи: „Свети Кириците, или ересиците, или ересиците, той създаде буквите и прелев Кириците, и Методий, неговият брат. Още са живи овице, които са ги видели.“ И, ако попитам в кое време, то знаат и ще кажат: „По времето на Михаил, гърция цар, и на българския княз Борис, и моравския княз Растица, и белгския княз Куряк в годината от сътворението на преди шест шест хиляди години шестстедесет и трина.“

Има и други отговори, които държеи че лажем, а сета не е време. Такава рабаду, брате. Бог е дал на всички разум. Нему слава и чест, и власт, и повеление сета и винаги, и в безконечните векове. Амин!

Изложба за софийските митрополити

На 19 май в 17.00 часа в Националния църковен историко-археологически музей при Българската патриаршия бе открита изложба, посветена на софийските митрополити. На откриването на изложбата присъстваха Вишнски митр. Дометий, Русенски митр. Неофит, Варненски митр. Иван, Български митр. Синоий, Атангелийски митр. Борис, архиеп. Йоан, архиеп. Дионисий, посланици и други официални лица.

Изложбата е включена в програмата на Стопанската община за отбелязването на 130-годишнина от обявяването на София за столица на България. Съорганизатори на изложбата са Държавна агенция „Архиви“ - дирекция „Софийски държавен архив“ и Националният църковен историко-археологически музей при Българската патриаршия.

Щета на изложбата е да представи, от една страна, историческото развитие и ролята на гр. София и Софийската епархия като църковно-административен и религиозен център, и от друга - цялостната и обществена дейност на митрополитите Мелетий и Партийни, на екарх Стефан и на патриарх Кирил, предпоставени на Софийската света митрополитна селища възстановяването на Българската епархия през 1870 г. Изложбата разкрива също малка част от документното наследство, съхранявано в Националния архивен фонд, което е свързано със София като митрополитско селище и с дейността на софийските митрополити. Показани са различни документи - окръжни, лични и служебни кореспонденции, лични документи, биографични и автобиографични на митрополитите, протоколи за изграждането на църковния храм в София, султаниски фирман за учредяването на Българската епархия, списъци и документи на Софийската митрополитна и други.

Изложбата ще продължи до 15 юни 2009 година.

ИВ

САДТИРЪТ - огледало, в което се оглеждаме

Твоятте отпаша, Господи на силите, Царю мой и Боже мой! Блаженник, който живее в

Божия чук, те неперсладващ те Твоята милост, дама човек, чиято сила е в Тебе, и чиято пътека в сърцето са насочени към Тебе. Като преразпаша долината на плач, те намарат извори в нея и глежда в покрива с благословения. „Господи, Боже на силите! Чий молитвата ми... Боже, наш Запашител, надивник и милостиво погледнаи лицето на Твоя покаяник, защото един ден в Твояте дивора дни. Желая по-добре да бляда при прага на Божия дивора, отколкото да живея в шатрите на нещестие. Защото Господи Бог е създале и шит, Господи дава благодат и слава; Той не дивнаша от блага овица, която колуд непорочно. Господи на силите, блажен ови човек, който се уповава на Тебе!“

А нека чием и молитва Давидова в 85 псалом: „Наклоню, Господи, ухото си в чий молитвата ми, защото съм беден и синомарк. Запаша душата ми, защото благоговее пред Тебе; Боже мой, спаси Твоя раб, който се уповава на Тебе... Разнеси душата на Твои раб, защото чужд е Господи, извънпаша душата си; защото Ти, Господи, си блиат и милостив, и сърдечен и многоименен кирицики, който вистина Те призовава... В деня на скръбта си викам към Тебе, защото Ти си мое учение. Милостиво богушете няма като Тебе, Господи, и няма дела като Твояте. Всички сътворени от Тебе народи ще дойдат и ще се поклонят пред Тебя, Господи, и в не

Мелансевички (Пс. 109:3-4). Тези стихове ясно предказват раждането на небесната Царина и нейната Син, нашия Спасител Исус Христос.

И понаже говорим за молитвено творчество на св. цар и пророк Давид, нека отбележа и неговата голзема роля в нашето спласание.

Псалтирът е незаменима книга, изпълнена с бисери на мъдростта. Книга, която величае Бога като Творец на всичко живо и невидимо и ни кара да чувваме едновременно и нашето невежество, и нашето високо достойство като деца на Божие творение.

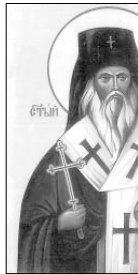
Псалтирът е книга изповед на един каещ се грешник, оскълян греховете, устнаващия душата му. Греховете не дават мира на сърцето му и той се скръпява до такава степен, че се смита за най-големия грешник.

Такова покаяние може да се получи само в храма, когато оздравяваме многото погрешни стъпки и устнаващия душата наша вътрешност плаче и царство.

Аз посочих някои от бисерите в псалмите, които творец извадил и в които изразява душевните терзания на чужд и шар на един неверен народ (която не вярваеше, че е откопано вала от Бога и се покаявал на други божеи).

Но така бисери на откровение и благодарност се събират в един Весеи от тях е старината голзема гудла, с която легендарният цар Давид изплаква своето разкаяние пред Твоя створение.

Това негово сърп-

СВ. ВАРЛААМ АРХИЕПИСКОП ОХРИДСКИ

155 години от рождението му

Св. Варлаам, Охридски архиепископ, е един от българските архиепископи, от дала живота си за вара и народ. За разлика от други архиепископи свещеностенени, като св. Василиан, Самошкия епископ, убит от мюсюлманите през 1670 г., и св. Симеон, Самошкия митрополит, обесен на 21 август 1737 г., които българските християни почитат, то името на Охридския архиепископ Варлаам е известно само на тези краг историци. Днешните християни в България и Македония наляду са забравили този наш мъченик, прослед да се изследва, митрополитови мощи и чудеса. А в продължение на три века – от края на XVI до втората половина на XIX век – десетте ни са поучени и са се уповали на неговото молитвено застъпничество през Бога в трудности и изпитания. От беласка към Пролог

от XVI в., обнародвана от Йордан Иванов в „Български старини из Македония“ през 1931 г., става ясно, че през 1869 г., или 281 година след смъртта на св. Варлаам, опричан лес оне си спомени за него. Беласката е подписана от „Хр. К. Узунов, охридски Българин, мес. фев. 97“.

На 28 май 1598 г. Седмата неделя след Пасха, придружаван вероятно от бляричари и охрана, архиепископ Варлаам пътувал за Белес. Там той бил посетен от турци, а тломот му хвърлено във водите на р. Вардар. Според житието му той бил убит „до клевета на други християни“. Дълго време никой не посям да извади тломот от реката. „Един рибар, благочестива мъж, бе познал архиепископското тломо по раните и по мълявата за това убийство... Намерили се тронца тломото и го тломо до до положат в гроб“ в селска църква близо до Белес. След година означена имодионо от калятия да преместят тломота на

своу архиепископ в Охрид. „...О, чудо! – когато тломото било опознато по раните и по тломото, то и раните бже се излекували и зараснали, личила само някои малки белези... И от тези ран... изте благоугодно мило и изпъли всичко в благоуказе и радост...“

И така идваха бляричарите и обелянати от различни нещии и страсти, в името на спасеия чрез оклоките и помозиания архиепископа, занесъл в Москва грамота и писма до руският цар Теодор Иванов, първата московска патрарх Йов и боларина Борис Годунов.

Когато възтанело избухнало, за български патриарх бил провъзгласен Шамшан III, вероятно по тломота на последната парска династия. Слута поучаването му 60 000 български се преселили отвъд Дунава. Много хора били изгнати, много селща заустели.

През 1908 г. проф. Йордан Иванов обнародвал в „Български старини из Македония“ приписка от български ръкопис със следния текст: „В аето 1598, месец май, 28 ден,

въстанело в Търново през 1598 г., организирано предимо от дховници. Начело бил търновският митрополит Дивоний Равик, който проявил голяма дипломатическа активност, за да привлече съмишленици от останалия християнски свят. За тази цел той изпослал няколко пъти Москва. През 1592 г. митрополит Дивоний, придружаван от гресбаския митрополит Калистрат от Охридската архиепископия, занесъл в Москва грамота и писма до руският цар Теодор Иванов, първата московска патрарх Йов и боларина Борис Годунов.

на архиепископа гласил кир Варлаам гхиди и отскача от Търново в Белес, а велика мъка сътворила, а има – вечна памоет“. Тази приписка е в Пролог от втората половина на XIV в., съхраняван в библиотеката на Българската академия на науките. През 1946 г. руският езиковед събляшавал за неинството произисдение на българската литература за пренасяне мощите на св. Варлаам в Охрид, а през 1955 г. обнародвана съчиняната на украинския писател Иван Вишневий, в който се намира и този разказ. (И. П. Ермаков; Независимият памятник български архиепископ Варлаам в края на XVI в.; В. Търново, 1992 г.; В. Търново, 1992 г.)

Според българския църковен историк Трендафила Кростанов има и други претеси на тломота на Ермолий, които са бже да бже открил и самият български оригинал на това произведение.

За мъченичеството смърт на св. Варлаам ише аквал Иван Снегаров, родом от Охрид, а „История на Охридската архиепископия“ (том 2, изд. 1932 г.). „През XVI в. положемето на християните в Турция станало непонясно. Станути си съперничели по религиозен живот и жестокост. Михаил III (1595-1603) извадил 21 свн братя и сестри си 10 владения в белси си. Неговият син Ахмед I обичаво чувствени наслади и имал твърда ръка да въдвори ред в държавата си, поради което след смъртта му няколко год-

ни Турция бже разклапана от диванчион брата и стинския бестрашия Гюханево в 1598 г., във Белес бил обзелаген Охридски архиепископ Варлаам.“ За Варлаам е писал еше Марин Георгиевич (Иванович) съчинения, а в поновото време: Мано Стоянов; В. Църквата и сължителствата белаския народ срещу османското иго“, Трендафила Кростанов („Новина за империалистичните мощи на обзелажените от турците охридски архиепископ Варлаам в края на XVI в.“; В. Търново, 1992 г.); В. Търново, 1992 г. и „Нови данни за български мъченици от XV-XVII в.“ в св. „Дунавна култура“, 1995 г. кн. 2; монахиня Валентина Дугреска „Разкази за българските светци“, том 1).

Др. Стефан Гибричански на едно изречение от Османската империя в Цариград“ (Ср. 1976 г.); „...на 4-ти апрел бже в патрархията, клевети авдах архиепископа на Охрид и на дала България, човек на 50 години, а просто мило обзело.“ и оше: „...на 4-ти октомври полярни 10 спиха на дивн пог, които спазарта му влел всичко, което имало, тломото да постане жена си и двете си деца и да се изхранва в селце на дърва. Иначе той спада под властта на архиепископа на Охрид“.

Валя ИЛИЕВА

Целностиа на архиепископ Варлаам в една вековна пещера; „Черней, гоно, черней, сестро“ – дана да чернеят... Пещерата е в мниорето на мило съдржателя, извикващи сълзи на умислене, любима на народа. Пеще се облякувано при светли тържества, завършващи с обща трапеза. Целностиа живота като дар от Бога, в неке се изразява тломо по неговата краткост. „Черней“, е други думи – тломай, гоно, „ти за тломото листе, гоно, аз за молята мъла тломото листе, гоно сестро, пак ще да покора, молята младост, гоно сестро, няма да се върне“.

Тази мисъл в пещерата изразява скръб, наванията тломо в тломо с мелодичната пещерата. Илюмо младостта се преминува в парнота, сурта, бже създаване на материали и особено на бжувности и блага, а най-вече преминува в духовни увеличания, извикващи сълзи на умислене, любима на народа. Пеще се облякувано при светли тържества, завършващи с обща трапеза. Целностиа живота като дар от Бога, в неке се изразява тломо по неговата краткост. „Черней“, е други думи – тломай, гоно, „ти за тломото листе, гоно, аз за молята мъла тломото листе, гоно сестро, пак ще да покора, молята младост, гоно сестро, няма да се върне“.

Този мисъл в пещерата изразява скръб, наванията тломо в тломо с мелодичната пещерата. Илюмо младостта се преминува в парнота, сурта, бже създаване на материали и особено на бжувности и блага, а най-вече преминува в духовни увеличания, извикващи сълзи на умислене, любима на народа. Пеще се облякувано при светли тържества, завършващи с обща трапеза. Целностиа живота като дар от Бога, в неке се изразява тломо по неговата краткост. „Черней“, е други думи – тломай, гоно, „ти за тломото листе, гоно, аз за молята мъла тломото листе, гоно сестро, пак ще да покора, молята младост, гоно сестро, няма да се върне“.

† **Доростолски митрополит ИЛАРИОН**

Черней, гоно, черней, сестро

ливи са тия, които се съобразяват с тия младост. Става споротивен за всички. При мисъл, че не живееш 100 години, трябва да се туршии и да създаване блага за споговетен живот. А при мисъл, че утре може да умреш, не трябва да живееш скромно, чисто, далеч от греха, т. е. евангелски по думите на Христа Господя Бога: „Туй да светне през човеште светиания ти, та да имаш добрите на дела и да прославят Небесния наш Отец“ (Матв. 5:16).

Ей туй ако живееш човек – не ше съжлява за измалваната младост, по думите на народната пещи. Листето на гората ше покора пак на пролет, а наричаното човек ше е направи на вешета пролет. Доростолски небесно, туй като душата е вечна, бжесмурта. Всички земни твари Бог създаде е едно слово, от земна прсти. А за душата на човека се казва в първите страници на Библията: „И възля в листето му дилането на живот, а стана човека а жива творение.“ (Бит. 2:7). За нас, за душата, Спасителът Господ Бог Исус Христ дойде на земята, страда на Голгота, но възкръсна в слава и победи смъртта. За неа, за нейната вечност, ако е в покойно състояние за своето грехоусто, е вечната прсти в Царството Небесно.

Нека припомним младостта на светите отци на вара Христова. А имено: „Труд се с мъкаста, а не живееш 100 години, а живееш с мисълта, че утре ше умреш“.

С други думи, живи ше за душата, да ти е леко и тломота да не е необходимо, наиздалата и спасителна. Шестдесет години по думите на народната пещи. Листето на гората ше покора пак на пролет, а наричаното човек ше е направи на вешета пролет. Доростолски небесно, туй като душата е вечна, бжесмурта. Всички земни твари Бог създаде е едно слово, от земна прсти. А за душата на човека се казва в първите страници на Библията: „И възля в листето му дилането на живот, а стана човека а жива творение.“ (Бит. 2:7). За нас, за душата, Спасителът Господ Бог Исус Христ дойде на земята, страда на Голгота, но възкръсна в слава и победи смъртта. За неа, за нейната вечност, ако е в покойно състояние за своето грехоусто, е вечната прсти в Царството Небесно.

АБОНАМЕНТ 2009

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА
НАЙ-АВТОРИТЕТНО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!
ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник“

Посочете периода от време,
през който искате да се абонирани

Име _____

Прозимие _____

Фамилия _____

гр./с. _____, п. код _____

общ. _____

обл. _____

к.к./ул. _____, №. _____, бп. _____

вх. _____ ап. _____ тел. _____

Изпраща се адрес на издателството попълнен талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордиро или пощенска записка).

МОЛЯ, ПОСЛОЖИТЕ ТАЛОНА АДРЕС, НА КОЙТО ИЩЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТИК“.

АКО НЕ ИМАТЕ ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ, ПОСЛОЖИТЕ ТАЛОНА ЗА АБОНАМЕНТ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНОТО.

ЧУДОТО НА СВЕТОСТА

Мъжествено е, че през XIV в. Българската православна църква е полавява за своите юдски св. миро, изтъчащо от моштите на союзният манах св. Димитър (вж. „Църковен вестник“, 2009, бр. 8, стр. 8). Той живял в края на II и началото на IV в. Бил удриван на цялата Соуиска община и тъй като открито заподоздаван смята Варя в Христос и поучавал в не, апиократом Максимом от запладар в старата градска баня, през което минаващо отпаднало право на града, носел се непокосим манах и обитателски скръстен. Максим след като умрял от св. Нестор побеждавал и убила в арзелити божь любима борец-анал на авиаторката, при св. Димитър Вишавом Войничу, за да го пронактива с копия. Завершил ако окончателно на моштите и божията отпаднало отпаднало отпаднало му страна, тито в титоно посещение към Божията Божна коща победна Божията се, за да улесне в изпълнението на поставената ни задача.

По време Максимиан, за да няма нито следе от извършено-

Прародителската светоотеческа етика юд, че но-Век навсякъде по пътя на светостта, като услова в себе си Божията благодат. За разлика от Божията свиност Божията благодат или още Божията предивна са достъпни за всеки човек, който търси Божна. Светоотеческият старец Йосиф Исихаст (1897-1959) казвал: „Бог е невидим, но Неовата благодат е видима“. Благодатта проявява се по различните начини и в различни степени. Най-стопосно и ясновидно път се извършва в онези страдания, които по пътя на самоотречението и изподневенството цели са се претворили в съезди Божна на благодатта. Във Вечен Жив Исир от благодатния Кръст Христов. От пак Благодатта извършва и осъществява, по чужди и неясни пъти за човека начини, в непознати пъти благодатни и дори в св. миро от техните школи или неясни мош.

има киборию, а през него – кръжа мраморен мези. Този елемент парвоначално бил използван за събиране на Богата от авианом, а след това и на св. миро, което достояно отом по особня първа, започващо от коледната. Тръбата и сега минава под пода на св. олтмар, отпаднало на св. престол, а от него над кибория се разклонява на дясно и на лево, а накрая излиза изпод лаза на кибория. Ло построяването на изселоянния киборий това в крптата бил счтан за осакдени на гроба на св. Димитър, като се намарал точно под св. престол на базиликата.

Имено В крптата Вървашке мошете да черпят от миро, изтъчащо от раните на св. Димитър. Там при разкопките са намечени и множество парчета от съдове с най-различна форма, датирани от последния Византийски период. Едни от тях са с форма на шаркото попару с жката или сина лаура и с крстобое по път, други са с проста форма в жъм швам и по средата им има „свети Димитър“. Материалите за съдбите се са разнообразни – златни, мерли, керамични.

Известно е, че миро в крва от прободеното ребро на светеца се палим и до днес в манастири из цяла Штам, като светоотечески: Ватопег – миро; Великала авра – миро; Иверски – миро; Дионисит – миро; Куропатма – миро и крва; Синопотери – крва; Кесониф – миро; „СВ. Пантелеимон“ – миро; румянска штам на Тресепама – крва, штам на Кесонифом – крва.

Евстахий Соуикси и Иван Анастас ни осведомяват, че по време на мякчваната на Соуи норманите (1118 г.) и бурните (1430 г.) заривали за прабравсията миро достъпа до крптата.

По-късно (1492 г.) християнската храм е претърнал в ржката и най-вероятно мотава става и изпичането на миро. Това и киборийт бива снет, а гробът на светеца – треманств в Батматестероно отпаднало на храма, кедето е и днес. Неизвестно точно кога, но по това време гробът остава празен. Моштите на светеца през XX в. биват открити в ар. Кампо, Италия, кедето живял множество зръпци търговци. Днешният празен гроб на прахлика е издигнат след пожара през 1917 г., кедето почто цялостен храм бива отпуснат, и се съхранят от мраморните парчета, останали от същия манастирски киборий.

На 24 октомври 1978 г. благоустроение на покойния Со-

Киборийт с каменния лесен в крптата

на кра я нека да отбележим, че след завършването на моштите на светеца в Соуи изпичането на св. миро отпаднало се поробил, макар и съвсем не така изобщо, както във Великштинската. Но започна пак синопно благоустроение на св. Димитър на цялата църква и Вески покомони. Присъствали в Варя и мошките зов: „СВ. Димитрие, мои Бже, бже на нас!“

Анжу ХРИСТОВА

СВЕТОТО НА МИРО ОМОШТЕ НА СВ. ДИМИТЪР

то, заподява да киборията моштите на светеца в коледна до банята. Само че хвърлянето му се обрива прогий него самия – от коледната започва да цаждра миро, което претлеко на поточи по зема и нищо не може да го спре, „напоробивайки голям океан“ (Нидифор Гриора, За светлия Великоманах и Миротворец Димитър, ок. 1330 г.).

Първото писмено свидетелство за изпичането на св. миро от моштите на манастира се среща в описанието на св. Иван Кемелат за разрушаването на Соуи от сарацините през 904 г. (PG 109, 528), а посемогато е на руския минарски монах Исая, който посещава Соуи през 1489 г. Монах Исая пише: „Моштите на св. Димитър се намират в средата на храма, поставени в ржката, над която се издига кибория. В празничния ден на светеца от тях излиза топлово много свето миро, че е невъзможно да бъде събрано. По Вада по се изпича от раката в морето. Козато мирото тече по Вадата, ако тече или некайко изобилване се осурва да премине в токо момент по него, то става цялото Божно. Свето миро изпича от светеца три пъти в годината“ (Tegares Russes, Geneve 1889, p. 263).

Свързано свидетелството на св. Симеон Соуикси казва: „Козато било хвърлено толото на светеца, бива използван в а негов гроб. Киденетието се съзира на шикостася. Него почиташа в като и кибория, като моштаранителница на светеца. Освен от самия киденети цубоизбитомо

и чрез него отпади, кошто до гроб, киденети към крптата, кошто към кибория на християнската базилика. Заповя и изпичането на миро-то се сврещва с ржката и сребнято миро изпича-

Киденетиат – гроб на светеца

СВ. Григорий Палама (1296-1359) пише: „От толоно изпичането Божно-чуждотомо (миро)... повечето от пророк и от него ребро. Разтворено като уста, никакай съд не може да побере изобилството се миро. То не е като пронактиваща баня, а като избор Вена и неслетен... Чешна Божия е тоща манастирско толо, изпичането с миро и чуждотомо... и ако то е най-чуждотомо, че като от крпките се кее и не спа... толо-ва крпките, коштоко са а прободените рани на митрото“ (PG 151, 548-549).

Моштите на светеца и изселоянния киборий

В първия малък храм гробът на св. Димитър бил полавян като св. Трапеза. Тесто, тово претоявващо по-голям малък манах. Местото, кедето днес се намара св. олтмар, попадало в него и по това време било обществено, тъй като следало към това на градската баня и на стащиона. По тоза начин гробът бил достъпен за Вески Вървашки и Божията благодат. Кедето светеца извършвал множеството чуждотомо.

През V в. мяката построена на мязовеа бива съборена и на негово място префектът на Илيريا Леонтий издигнал голяма базилика. Но поради особения релг храмич не можда да бъде разширен и църквата до остане в центъра на базиликата. Така при издигането и гробът попада под св. престол на светеца олтмар. По този начин останам недостъпен за Вървашке, което вероятно наложило по-късно и неговото преместване в центъра на храма.

За целта кошто на светеца бива поставена в сребряна рака, а над нея – изселоянния киборий, който покривал излязо ребро на светеца. Той щам чуждотомо моштаранителница и по-точно – на малък манах. Този киборий съществувал от IV до XV в. Парвоначално бил сребрянен (до X в.), а после – керамичен (XV-XVI). Над гроба в кибория се намарва и шкона на светеца в ржката. Там Вървашке се намарва и швета, така че сигурно е шмао и канцлия. Киборийт се обхващала от шветския служители. Твърде вероятно гробът, по кошто да спичаши миро, са събирвали коледната и шветския киборий.

От Евстахий Соуикси (XII в.) научаваме, че мраморният киборийт бил разрушен по време на норманското мякчваносте през 1185 г., а сребряният олов бил носен с брадур и разпробан. Но разрушението също било погрешно от св. Божият, който предоставил и необходжото сребро.

След пожара през 1917 г. и прободените ракопки, под шветия престол на храма бива открпята крптата. В нея

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2009 г.

„Църковен вестник“

1 година 25,00 лв.
6 месеца 12,50 лв.
3 месеца 6,25 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
Тел. 987-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛ. Тинка Тинчева Христова
e-mail: sinidat@imail.com

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Работни дни се излизат

Банкова сметка на Синодално издателство на БИЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабаш“ № 58
IBAN BG07UNCRRM661018147018. BIC код: UNCRBGRF

Сметте да се откриват в отенския ниво и по финансов сметка.

Купете да се излизат отенския ниво и по финансов сметка!

„Църковен вестник“ съдържа светския текст и избранията и не бива да се използва за битово изудно.